

»No, zdaj pa bi res rad videl, kateri izmed vas ima najboljše srce! Ti Ivanček, si že razodel, kako misliš, s tabo vem, da ni nič! Tvoj nasvet, da naj bo Micika bolj urna, ni vreden piškavega lešnika. Ampak ti, Jurček, ti odstopi Miciki malo od svojega kostanja!«

»Kajpak! Bom jaz za druge pobiral!«

»Ti torej tudi ne! Ampak ti, Ferdinand, ki si najbolj velik, najbolj pameten in imaš povrhu najbolj gosposko ime, ti se izkaži!« —

A Ferdinand se je še vse bolj moško odrezal! »Vsak zase, Bog pa za vse!« je odvrnil na kratko in se zasukal na okrog.

»Tako, tako! Velik modrijan si ti, ki ti je Ferdinand ime, toda krščanske ljubezni je malo v tvoji modrosti! Ampak, Anica, ti boš pa prav gotovo dala Miciki nekaj od svojega kostanja! Povej, ali ji ga boš?«

Anica je malo pomislila, potem pa segla z roko v svojo vrečico, zagrabila pest kostanja in ga ponudila Miciki. Tej so se veselo razžarila lica in oči.

Gospod pa je nadaljeval: »Micika, pokaži, koliko kostanja ti je dala Anica! O, celih pet! No, je že nekaj! Lepo si ravnala, Anica! Pokazala si, da imaš usmiljeno srce. Zato, ker si ti dala Miciki, hočem tudi jaz tebi dati!«

In posegel je v žep in ji dal dve pesti najlepšega kostanja. Proti dečkom obrnjen pa je dejal: »Vi, ki niste hoteli dati nič, tudi ne dobite nič. A ti, Micika, daj svojo vrečico sem!«

Micika je storila tako. Gospod pa je izpraznil svoje žepe in napolnil Micikino vrečico, rekoč: »Nabiral sem kostanj baš iz tega vzroka, da napravim veselje kakemu pridnemu otroku. Ko bi bili vi delili z Miciko, bi bil tudi jaz z vami delil to, kar sem nabral. Tako pa je dobila samo Anica svoj delež, drugo pripade pa vse Miciki, ki ste jo tako zapostavljali. Ti Ferdinand pa, ki so ti tako všeč prislovice, si zapomni tole: Kakor se posojiuje, tako se vrača! Pa še ena bi znala veljati zate: Zadnji bodo prvi, prvi pa zadnji! — Le pogledjte, otroci, kdo ima zdaj največ kostanja! Mislim, da Micika! Ima pa tudi najboljšega in najlepšega, ker jaz nisem nabiral nezrelega sadja.«

Na tujem.

*Zapustil očetni sem krov,
ko v vetru begoten oblak
poletel na tuje ...*

*Ostavlil vodá sem pljuskot,
z bridkostjo zeleno ravan
in holme Slovenskih goríc.*

*Pa solnce je vsulo svoj žar
na tuja slemena gorá;
moj spev je tožno odjekal:*

*Da mogel po zračni stezi
pod ljubljeni rodni bi krov,
bi radostno bilo srce!*

Lado Jerše.